

george arion

spioni sub arșiță

George ARION

SPIONI SUB ARȘIȚĂ

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-968-8

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

Cuvânt de mulțumire	4
Notă informativă	5
Prima zi	6
Ziua a doua.....	42
Ultima zi	79
Epilog	89
Aaddenda	92
Laudatio pentru romanul polițist și cel de spionaj	92
Opinii despre George Arion.....	96

Cuvânt de mulțumire

Aceste rânduri ar putea să lipsească numai dacă autorul ar avea orgoliul să-și asume de unul singur responsabilitatea scrierii și apariției cărții. El însă a fost ajutat cu înțelegere și prietenie de către mai multe persoane. Datorită domnului Doru Costea, fost ambasador al României în Egipt, a descins în mai multe rânduri pe tărâmul mirific și misterios al țării socotite „o binecuvântare a Nilului“. Tot domnia-sa i-a oferit unele repere cu ajutorul cărora a reușit să îndepărteze măcar câteva dintre vălurile așternute peste universul enigmatic din acea parte a lumii. În Sharm El Sheikh, locul unde se desfășoară acțiunea romanului, a ajuns cu sprijinul doamnei Jeni Costea, managerul agenției de turism Ultramarin travel. Spațiul încântător descoperit acolo i-a servit drept cadru ideal pentru un subiect avut de multă vreme în minte. Mult răbdătorul Alexandru Arion i-a fost și de această dată un consilier prețios în probleme care țin de redactare și de logica unei narațiuni cu suspans. Și lista susținătorilor din umbră ai acestui proiect literar ar putea continua.

Autorul și-a scris plăsmuirea despre iubirea dintre doi spioni aflați în tabere diferite, despre arșiță și nisipuri fierbinți, în răcoarea unei căsuțe de țară, având în dreptul ferestrei un nuc împodobit cu o coroană bogată, pruni, caiși, flori, ierburi crescute în dezordine. Doamna sa, Ruxandra Manuela, și băieții săi, George și Mihnea i-au oferit nu numai sugestii încântătoare, dar au vegheat cu strășnicie ca nimic să nu-i tulbure liniștea în săptămânile în care a urmărit ca în transă destinele eroilor săi. Au vorbit mai încet, s-au jucat mai puțin zgomotos, l-au invitat mai rar pe terenul de baschet, acceptând cu stoicism să aibă o vacanță mai puțin spectaculoasă.

Tuturor le mulțumește din suflet.

Totodată îi avertizează pe cei dornici să vâneze similitudini între fapte și oameni din viața de toate zilele și între evenimentele și personajele din roman că ar comite o gravă și impardonabilă impietate amestecând planul realității cu planul ficțiunii.

NOTĂ INFORMATIVĂ

Strict secret

Acces nivel 0

Misiunea din Egipt a fost un succes deplin. Agenții noștri au eliminat subiectul în localitatea Sharm El Sheikh. Orice pericol de scurgere de informații a fost îndepărtat definitiv. Cooperarea cu Mossad a fost foarte bună și a demonstrat pregătirea excelentă a oamenilor pe care îi avem. N-a rămas nici o urmă care să conducă la vreo persoană cunoscută sau să facă vreo legătură între noi și cele întâmplare acolo. Din păcate, cel căruia i s-a încredințat această misiune a pierit într-o explozie provocată probabil de către un grup de comando care a dorit să ne saboteze acțiunea. E o pierdere grea pentru noi, am rămas fără un om cu o mare experiență. Și o agentă Mossad și-a găsit sfârșitul în aceleași împrejurări. Serviciul secret respectiv n-a comentat în nici un fel evenimentul și nu ne-a cerut explicații. Actul terorist n-a fost revendicat până acum de către nici o grupare. Cercetările continuă, deși se desfășoară cu greutate, ele cerând multă discreție și menajarea sensibilității autorităților locale. Urmează raport complet.

Pe nota informativă, în colțul din dreapta sus, cineva scrisese apăsat și nervos cu pixul: Cercetările trebuie să înceteze imediat. Retrageți toți oamenii. Nu e nevoie de nici un raport complet.

Semnătura era indescifrabilă.

PRIMA ZI

Parola era *It's very cold, today*. O parolă pe care o socotise tâmpită din clipa în care i se comunicase. Și mai trebuia să țină în mâini și un ziar egiptean apărut cu o zi înainte. O astfel de luare de contact numai la începuturile spionajului se mai folosea. Zâmbi, aducându-și aminte de agenții care filau privind printr-o mică ruptură dintr-un jurnal, citind, chipurile, așezați pe o bancă în parc sau într-o cafenea, care se deghizau punându-și peruci, mustăți și bărbi false sau cerșeau mila trecătorilor la un colț de stradă, cu pălăria jerpelită întinsă și cu un cogeamitea pistol pitit sub zdrențe. Vremea lor apusese, școlile de spionaj nici nu le mai studiau tehnicile, erau amintite doar în treacăt, cu un surâs ironic. Acum totul era mult mai sofisticat, începând de la sateliții care fotografiau chiar și pachetul de țigări din care fuma cel urmărit și până la computerele care accesau informațiile spărgând coduri socotite cu infatuare drept impenetrabile, la fotografiatul cu ajutorul unei brățări purtate nonșalant la o recepție, la înregistrarea unei convorbiri cu un inofensiv ac de păr, sau uciderea unui inamic cu o umbrelă în vârful căreia se afla un simulacru de seringă cu otravă. O simplă împunsătură într-o aglomerație și inamicul sfârșea după două ore în chinuri groaznice, fără măcar să știe de la ce i se trage. Hotărât lucru, epoca romantismului în spionaj se dusesese.

Până când avea să răspundă *But no, it's a wonderful day*, mai era o jumătate de oră. Iar la sfârșitul jocului, persoana care avea să-i dea parola trebuia eliminată. Ceea ce nu-i stârnea nici o emoție. Doar gândul că asta îi era ultima misiune îi provoca un sentiment de ușurare. Încă puțin și totul avea să se termine. Gata. Armele-n cui. Panoplia e deja fixată în perete. Claudiu Ropan a obosit.

Dar dacă nici de data asta n-aveau să-l lase să părăsească agenția? „Hai, încă o ultimă misiune, Claudiu. Ultima, ți-o jurăm. Numai tu ne poți scoate din rahatul ăsta. După care, îți strângi catrafusele, te poți retrage, uiți de noi pentru vecie și noi uităm de tine.“ Circulau legende despre spioni ieșiți la pensie, care își petreceau ultimii ani de viață într-o binemeritată tihnă, cu o identitate schimbată, uneori și cu o altă fizionomie, mergând la pescuit sau la vânătoare, crescându-și nepoții sau cultivând flori în grădină, citind cărți de spionaj la gura sobei și amuzându-se de ineptia lor. Unii dintre ei se apucau chiar și de scris, enervați de falsitatea din astfel de romane, dar pe cei care reușeau să obțină un succes eclatant îi numărai pe degete, semn indubitabil că fabuloasa experiență în domeniu nu era suficientă dacă nu aveau și talent literar. Personal nu întâlnise pe nici unul dintre acești fericiți lăsați la vatră. Poate că erau foarte bine protejați în văgăunile unde se ascunseseră. Uneori însă îi venea să creadă în vorbele unuia dintre puținii apropiați, Sabin Predeleanu, mentorul lui, care odată, la o

băută, ușor amețit, i-o spusese pe șleau, râzând amar: „Bătrâne, din meseria noastră nu se iese când ți se năzare. Nu scapi cu una, cu două. Chiar dacă ai fi într-un scaun de paralytic jigodiile astea nu se sinchiesc și-ți cer să-ți pui pielea în saramură pentru ei. E cel mai al dracului sistem ăsta în care ne-am înhămat să tragem la jug. N-are milă. E mai tare și decât noi și, culmea, e mai tare și decât barosanii care ne țin în lesă. Nici ei nu-s liberi să facă tot ce le trăsnește prin scufiță.“ Nu era deloc încurajator faptul că Predeleanu avea cu vreo cinci ani mai mult decât el și, deci, știa mai multe, era mai hârșit în ale meseriei, uns cu toate unsoarele, un pehlivan pe care nu știai de unde să-l apuci, cu o mie de fețe pentru o mie de situații. Și-i mai era și șef, adică într-o deplină cunoștință de cauză, mai aproape de Sfânta-sfintelor, Taina-tainelor dintr-un domeniu al primejdiei, al suspiciunii și al fricii continue.

Despre primejdii, frică și suspiciune Claudiu ar fi putut povesti la nesfârșit dacă și-ar fi găsit un auditoriu cu gura cusută ca să nu trăncănească mai departe. Deși nimeni nu poate să priceapă decât dacă a trăit pe pielea lui ce înseamnă privitul mereu peste umăr, cu teama cuibărită în suflet că ai o „umbră“ invizibilă, ce chinuitoare e o discuție cu un individ necunoscut pe care vrei să-l ademenești cu bani pentru a-ți sluji cauza, fără să știi dacă nu cumva e doar o „nadă“ întinsă abil de „ceilalți“, ce gânduri îți trec prin cap în timp ce cotrobăiești la lumina unei lanterne-creion prin documentele dintr-o clădire în care te-ai strecurat în toiul nopții, înșelând vigilența paznicilor, ce simți când asupra ta e ațintit un pistol și doar o sclipire de moment te poate salva. Trecuse prin toate acestea. Nu fusese însă niciodată arestat, supus vreunui interogatoriu încrucișat, sau torturat – „cine se laudă că rezistă la tortură e un dobitoc!“, îl încuraja ironic Predeleanu –, ca pe urmă, stors de toate informațiile pe care le deținea, să fie aruncat ca o bucată de carne însângerată pe lespezile unei închisori, unde izbăvirea însemna moartea.

Își alungă gândurile negre zicându-și că poate el va fi unul dintre pușinii care vor reuși să păcălească sistemul. Nu-i plăceau nici vânătoarea, nici pescuitul, iar nepoți n-avea de crescut. Dacă ar fi scăpat din chingile care îl țineau de două decenii, i-ar fi plăcut să călătorească, să se afle din nou în țările prin care fusese, dar de data asta fără vreo misiune, fără să se uite pe furiș în stânga și-n dreapta, ca să vadă dacă nu are vreo „codiță“. I-ar fi plăcut să meargă hai-hui pe străzi, să-și facă în sfârșit prieteni, să viziteze muzee, să asiste la spectacole de teatru și balet, la concerte cu interpreți faimoși, să colinde librării și să cumpere cărți, casete cu filme, discuri. Bani ar fi avut de cheltuială. Măcar în privința asta sistemul fusese generos. Cu puțin noroc chiar și-ar putea îndeplini visul.

Potrivit obiceiului său venise mai devreme ca să studieze terenul, să fie sigur că nu i se întinsese vreo capcană. Era primul client care urcase treptele săpate într-o stâncă – de unde-o fi ajuns aici, într-o mare de nisip? – ale braseriei *Caffe do Brasil* de unde avea o panoramă perfectă a stațiunii Sharm el Sheikh. Întâlnirea trebuia să aibă loc fix la ora douăsprezece. I se spusese să aștepte numai cinci minute. Dacă persoana nu venea, trebuia să plece imediat și să ceară instrucțiuni de la mai marii

lui. Până acum, însă, nu era nimic suspect. Nici un ucigaș ghemuit după o tufă cu flori purpurii – într-o vreme le știuse numele –, nici un microfon agățat în vreunul dintre palmierii cu scoarța asemănătoare cu pielea elefanților bătrâni, nici un gură-cască interesat chipurile de reperele unui tărâm exotic, dar care de fapt să-i iscodească mișcările.

Chelnerul încă somnoros îl poftise să ia loc la una dintre mesele confecționate din *rattan*, deasupra căreia trona o umbrelă în patru culori – reclamă la o băutură indigenă cu un gust bizar. Nu părea să aibă chef de vorbă. Nu-i spusese nici măcar *sabah-el-kheir – bună dimineața*. Îi aduse tăcut un *ness-caffé frappé* și o sticlă cu apă minerală rece și se îndepărtă neauzit. Bănuia însă că-l supraveghează picotind dintr-un ungher, gata să apară la primul semn, și să-i îndeplinească orice dorință.

Bărbatul își aprinse o țigară – chelnerul îi întinse cu aceleași mișcări leneșe o scrumieră –, puse ziarul egiptean la loc ușor vizibil și se așeză mai comod pe bancheta acoperită de mai multe straturi de pleduri migălos țesute, deși cu înfățișare umilă. Își dădu brusc seama că erau aidoma celor din țara în care se născuse el. „Bunica le spunea leicere sau țolici. Erau peste tot în casa ei. Pe jos, pe paturi, pe pereți.“ Și-o aminti cum le lucra la războiul de țesut instalat în hambar. Mică, gârbovită, stătea aplecată ore în șir deasupra lucrului, potrivind firele multicolore, inventând noi modele, oftând din când în când, de parcă truda la care se înhăma de bună voie îi provoca nu numai bucurie.

Mângâie pledul pe care stătea, sorbind din paharul în care băutura începea să se încălzească și privi panorama. Orașul părea cufundat în letargie. Din pricina căldurii aerul căpătase consistență și vibra ca o pânză fină de păianjen. Se pomeni gândindu-se că totul era prins în plasa asta, iar proprietarul ei stătea undeva, nevăzut, la pândă, alegându-și prada asupra căreia să se repeadă. Vizavi, la pompele de benzină, nu era nimeni. Lucrătorii se refugiaseră înăuntrul stației. O femeie îmbrăcată europenește intră în cafeneaua italiană aflată puțin mai încolo. Pe străzile trasate ca niște raze pornind de la poalele stâncii pe care se suise se zăreau câțiva turiști cu pălării pe cap colindând magazinele năucii de arșiță, probabil după ultimele cumpărături înainte de plecarea din stațiune. Doi copii sfidau canicula și zburau pe role pe o pistă de beton special amenajată. Altul pedala din răspuțeri, aplecat pe ghidonul unei biciclete. Totuși, toți trei dădeau impresia că de-abia înaintau. Un șir lung de taxiuri aștepta zadarnic vreo comandă. Ca să-și alunge plictiseala, câțiva șoferi jucau table la umbra unor copertine. O pisică dormea sub un scaun uitat pe trotuar. Mai mulți băieți cu șorțuri purtau tăvi cu ceainice și cești de la o dugheană la alta. Cu niște ghiulele atârinate de picioare s-ar fi deplasat mai sprinteni. Oricât se străduia, nu înregistra nici o legătură între puținele acțiuni pe care le înregistra; filmul desfășurat în fața ochilor lui era o succesiune de cadre dispartate. Sharm el Sheikh zăcea amorțit de temperatura care deja atinsese 40 de grade.

Se uită în zare unde se profilau crestele unor munți atât de golași încât semănau cu un decor de mucava, mai ales că se ridicau de-a dreptul din deșert. Parcă niște uriași îi construiseră în joacă

și îi abandonaseră nemulțumiți sau îi postaseră ca pe niște santinele vigilente la marginea pustiului din sudul Peninsulei Sinai. Se întrebă dacă măcar acolo era mai răcoare. Cu siguranță că, pe măsură ce urcai, vipia se mai domolea, deși n-ar fi putut jura că pe pietroaiile din vârf, scăldate de soarele nemilos, nu puteai să-ți prăjești niște ochiuri. Oare în munții ăștia îi dictase Dumnezeu poruncile lui Moise? *Să nu furi. Să nu ucizi. Să nu râvnești la femeia altuia...* Porunci pe care poate doar Moise le respectase. Cu siguranță că nu aici se petrecuse minunea. Își propuse, totuși, să verifice cu prima ocazie. Se mai întrebă dacă n-ar trebui să se simtă emoționat în apropierea unor locuri vizitate de Dumnezeu sub forma unui rug de foc. În sufletul lui uscat nu descoperi nici o urmă de fior mistic. Avea însă o impresie ciudată: dacă n-ar fi zărit emblemele civilizației moderne, ar fi jurat că, într-o altă viață, a mai poposit aici, sau chiar a trăit, a suferit și s-a bucurat pe aceste tărâmurii. Zâmbi închipuindu-se îmbrăcat ca un beduin, legănându-se pe o cămilă în fruntea unei caravane, căutând o oază sau o așezare. În orice caz, ar fi fost mai în siguranță. Sau, poate că nu.

Își aruncă apoi privirea spre dreapta unde apa golfului Akaba, ca o oglindă cu mii de fațete sclipitoare, era pe alocuri de o culoare azurie, inventată parcă special pentru acest loc de un pictor inspirat, care însă mai experimentase pe anumite porțiuni și mirifice nuanțe de verde și de purpuriu. Câteva bărci cu pânze îi brăzdau lent suprafața de un calm desăvârșit. O alta cu motor trăgea după ea un ins înălțat la cer cu o parapantă. După un zbor de câteva sute de metri pierdu din înălțime și coborî lin, gata-gata să facă o baie, apoi se ridică din nou în văzduh. Mai mulți indivizi cu scutere de apă se luaseră la întrecere și goneau nebunește, ocolindu-i periculos de aproape pe cei care făceau schi nautic sau nădușeau dând la pedalele unor hidro-biciclete. Motoarele ambalate probabil la maximum nu se auzeau până la el. De altfel, acum își dădu seama că parcă se afla sub un clopot de sticlă; nu răzbătea de nicăieri nici un sunet. Era un explorator nimerit pe o misterioasă planetă a liniștii, străină și primejdioasă în ciuda unor repere lesne de recunoscut, dar greu de descifrat, și, fără să vrea, constatarea asta îi provocă în sfârșit un fior. Din nou se gândi la plasa invizibilă și iscusită a păianjenului, a cărui prezență amenințătoare putea fi doar bănuită.

Bărbatul mai sorbi din pahar și se uită la ceas. Timpul părea să se scurgă leneș, ca și cum arșița din acest univers îi dereglase și lui mecanismul. Totul părea filmat cu încetinitorul. Nici o adiere de vânt nu mișca frunzele palmierilor. Nici măcar o pasăre nu fâlfâia agale din aripi. Nici măcar un nor singuratec nu se zărea pe cerul ca o lentilă uriașă. „Oare se uită cineva la noi prin ea?“, se întrebă numai ca să treacă vremea și urmărind cum un avion prindea înălțime și se îndepărta tot mai mult, devenind cât un punct, până dispăru la orizont. „La ce să se uite? S-ar plictisi de moarte.“

Fix la ora douăsprezece fără un minut ușa cafenelei italiene se deschise și femeia îmbrăcată europenește ieși în stradă. De-abia acum observă că pe cap poartă un șal ca al femeilor arabe – un *higab*. O văzu cum traversează cu hotărâre pe trecerea de pietoni și se îndreaptă sprintenă spre locul unde se afla el. Vioiciunea ei contrasta frapant cu încetineala tuturor celorlalți. „Nu cumva...“. Mai

mult dintr-un reflex apucă ziarul și se cufundă în lectura lui. N-apucă să citească decât zece rânduri despre un nou atentat terorist și femeia se opri în fața lui adresându-i-se în englezește:

– *It's twelve o'clock. May sit down, please? It's very cold, today.*

Exact atunci se auzi glasul imamului care chema credincioșii la rugăciune. Din megafoanele instalate în vârful unei moschei din apropiere porni o litanie monotonă și ininteligibilă, de o umilință împinsă la paroxism, totodată exprimând o putere înfricoșătoare, un mesaj răscolitor care metamorfoză întregul spațiu într-o ambianță și mai enigmatică.

Îi răspunse femeii ca un automat, bâlbâindu-se puțin și o invită să ia loc. Nu-și revenea din surpriza provocată de această apariție. Nu i se spusese că persoana de contact va fi o femeie. Poate că nici nu știa. Se uită mai bine la ea și tresări. În ciuda ochelarilor uriași pe care îi purta, de forma unor aripi de fluture, ar fi jurat că o mai văzuse. Când? Cu ce ocazie? Deveni brusc și mai neliniștit. Ceea ce i se păruse o acțiune de rutină, fără nici un pericol, risca să capete o altă întorsătură. Trebuia să fie cu toate simțurile în stare de veghe și să alunge moleșeala care îl cuprinsese din pricina căldurii.

– Nu se poate! Nu cumva... tu ești... Claudiu?

De data asta femeia i se adresă în românește și își dădu jos ochelarii de pe nas. Bărbatul putea acum să contemple în voie un chip care trebuia să fie al unei persoane cam de cincizeci de ani, frumos odinioară, fără îndoială, încă bine conservat, cu ochii căprui mari și depărtați, cu un nas drept, cu buze potrivit de carnoase și cu o piele aurie.

Tresări ca electrocutat, scăpând ziarul pe masă.

– Ella!

Simți cum inima începe să-i bată nebunește în piept. Nu mai era o mașinărie programată să reacționeze perfect în orice împrejurare. Era ca o jivină încolțită. Nu știa ce să creadă: să se bucure? să se îngrijoreze? I se întinsese o cursă? Era o simplă coincidență? Parola aceea să fi fost doar niște vorbe aruncate în glumă? Imposibil. În minte i se încâlceau amintiri legate de fapta pe care nu o mai văzuse de mai bine de treizeci de ani cu explicații care să-i justifice prezența în fața lui. De unde apăruse? În răstimpul în care nu o văzuse încercase în mai multe rânduri să dea de ea. Fără succes. Până la urmă se lăsase păgubaș. Hazardul să i-o fi adus din nou în cale? În ce scop?

– De ce te-ai posomorât? Ai devenit trist ca un Crăciun în deșert. Nu cumva încă mă mai urăști?

Nu-i răspunse imediat. Își aduse aminte de ultima lor întâlnire la cafeneaua *Nestor*. Băuseră câte un *ness-caffé frappé* – o raritate în puținele cafenele bucureștene ale anilor '60 – și mai mult tăcuseră. El fusese tot timpul încordat, năucit de vestea primită ca o lovitură de trăsnet, ea abia ascunzându-și surescitarea și bucuria – strălucirea ochilor o trăda. A doua zi avionul avea să o ducă într-o țară în care el nu-și închipuia că o să calce vreodată, unde ea pleca la chemarea sângelui, mai presus decât ceea ce simțeau unul pentru altul încă din copilărie.

În gând își spuse: fii sigură că te-am și urât uneori. Groaznic te-am urât. Dar rosti altceva.

– Nu te-am urât niciodată, Ella! Chiar dacă mi-ai făcut mult rău.

Ultima frază îi scăpase fără să vrea. „Mai bine îmi mușcam limba. Nu-i da satisfacție. Nu recunoaște că ai suferit. Nu te arăta slab. Fii amabil, dar indiferent. Și nu-ți pune în pericol misiunea. O să ceri socoteală mai târziu deșteptilor care te-au pus într-o postură ca asta. Acum fii doar atent. Foarte atent.“

Ea îl privi ca și cum s-ar fi așteptat la un astfel de răspuns. Își potrivi mai bine cutele rochiei în culori vii și-și scoase de pe cap șalul. De-abia acum văzu că e tunsă scurt și că are părul negru – „odinioară era castaniu, s-a vopsit“ –, cu niște cărlionți pe frunte. Fără broboada aceea, șal, cum s-o mai fi numind, arăta neverosimil de tânără.

– În primul rând mi-am făcut mie mult rău. Îngrozitor de mult rău. O să mai vorbim despre asta. Bineînțeles, dacă o să vrei. Dar nu mă servești și pe mine cu nimic? Ce bei? *Ness caffè-frappé*? Văd că n-ai uitat. „Claudiu cel credincios.“

Era de o degajare forțată, oricât de mult ar fi mimat dezinvoltura. „Nici ea nu se simte în voie“, constată el cu o vagă mulțumire. Totuși, ar fi preferat să n-o aibă în fața ochilor. Bine măcar că imamul amuțise, parcă în așteptarea unui răspuns din partea Pământului și a Cerului.

– Vreau și eu un *frappé*. Am auzit că blocul unde se afla cafeneaua *Nestor* s-a prăbușit la cutremurul din '77.

– A fost probabil mâna destinului, ca să nu mai rămână nici o urmă a locului unde ne-am despărțit pentru totdeauna.

– După cum vezi, n-a fost pentru totdeauna.

– Să nu ne amăgim singuri: a fost pentru totdeauna.

Schimbul de replici sunase emfatic, găunos, dar se potrivea atmosferei stânjenitoare create între ei. Nu știa cum să-și alunge stinghereala.

Îi făcu semn chelnerului să mai aducă un pahar cu aceeași băutură.

Nu-și revenea încă din uimirea provocată de întâlnirea neașteptată. Simțea cum în preajma lui plutește un pericol iminent. Păianjenul își alesese prada și se prelingea spre ea, fiind sigur că n-o să-i scape, chiar dacă pânda vibra ca un avertisment inutil. Claudiu nu mai găsea ce să spună. Ce mai simțea oare pentru ființa cu un surâs artificial pe chip care se afla în fața lui și pentru care, odinioară, susținea că ar fi gata să-și dea și viața? „Ce prost puteam să fiu! Cum aruncam cu vorbele în neștire! Ba nu. Chiar mi-aș fi dat viața ca s-o scap din vreun necaz! Puștan tâmpit! Dar ceasul nu mai poate fi dat înapoi. Tunelul timpului e înfundat la un capăt. Nu există nici o baghetă fermecată care să ne readucă trăirile de-atunci. Clipele acelea magice s-au pierdut pentru totdeauna.“ La rândul ei, femeia se uita la el cu ochii căprui plini de vioiciune, dorind să se comporte cât mai firesc, de parcă s-ar fi reîntâlnit după o despărțire de câteva zile. „E în continuare chipeș. Îi stau bine blugii în care

e îmbrăcat – n-are pic de burtă! ba nu, l-am prins, și-a strâns tare cureaua – și tricoul alb care-i pune și mai bine în evidență bronzul. În păr n-are fire albe – nu e genul care să se cănească – și nici n-a chelit. Un bărbat la cincizeci de ani – de fapt, are exact cincizeci și trei, i-a împlinit acum două luni –, care arată de patruzeci și ceva. Cred c-a înnebunit multe femei la viața lui“, își mai zise simțind în inimă un inexplicabil ghimpe de gelozie. „Și când mă gândesc cum în copilărie mi-l închipuiam rănit într-o luptă – un reflex al lecturilor, numai romane de război ne puneau să citim –, și eu îl pansam și-l îngrijeam, îi ștergeam fruntea de transpirația provocată de febră și-i alinam setea tamponându-i buzele cu o batistă udă. Dragoste de soră medicală! Bucuroasă că pacientul se vindecă, dar disperată că atunci când va fi complet înzdrăvenit va dispărea din viața ei.“

– Mai faci sport?, îl întrebă ea ca să întrerupă tăcerea apăsătoare.

– Mai puțin ca odinioară. Mult mai puțin.

Își aduse aminte de partidele lui de baschet la care ea era nelipsită. N-o vedea întotdeauna în tribună, dar știa că e pe undeva, amestecată printre spectatori, țipând alături de ei, agitându-se mai mult decât ei, ca după aceea să-l aștepte la ieșirea din vestiar, sărindu-i în cale de după un colț și îmbrățișându-l, ciufulindu-i părul încă ud, indiferent dacă jucase bine sau nu.

Conversația aluneca pe o pantă primejdioasă. Fiecare vorbă rostită lumina ca un flash un crâmpiei din viața lor de copii și adolescenți, atrăgea după sine cu puterea unui magnet un alt episod constituind un splendid cortegiu al anilor din universul candorii pierdute. Vacarmul amintirilor creștea insuportabil. Pe Claudiu îl luase o ușoară amețală din pricina lor, se simțea dintr-odată vulnerabil. Femeii însă părea să nu-i pese și răsucea cu voluptate cuțitul și mai mult în rană.

– Câteodată nu ți-e dor de cei care-am fost?

Dacă-i era dor? Uneori i se părea că tot ceea ce trăise alături de ea citise într-o carte pe care simțea nevoia s-o parcurgă în fiecare zi. Dar dacă mult timp îi ținuse minte și cele mai neînsemnate vorbe sau gesturi, de la o vreme începuse să le uite. Și cele mai teribile răni se cicatrizează până la urmă. Își spunea deseori că trecutul e ca o conservă gingașă – trebuie s-o deschizi cu grijă pentru ca să nu pună stăpânire pe tine ceea ce se află înăuntru. Cei mai înțelepți sunt precauți și nu umblă la ea niciodată. O țin pe o policioară și doar se uită din când în când la ea, ca la un trofeu de o fragilitate primejdioasă. „Visam odinioară cum ar fi să trăim într-un alt timp, de pildă, într-un castel ocrotit de păduri, numai noi, neștiuți de nimeni. De la răsăritul soarelui și până la apus să inventăm evenimente care să ne aparțină în exclusivitate. Să călărim cai înspumați, să ne plimbăm prin roua dimineții, să stăm noaptea în fața unui foc aprins în șemineu. Să n-avem nevoie nici o clipă de ceilalți. Deja știam amândoi – ceilalți înseamnă tot răul din lume.“

Își mai aprinse o țigară și apoi așeză cu un gest mașinal cutia de chibrituri la marginea mesei. Îi dădu un bobârnac și o expedie în paharul gol de apă minerală. Ella bătu fericită din palme.

– Extraordinar! Ai rămas la fel de abil. Oare de câte ori te-au dat afară din clasă pentru chestia

asta?

El râse încetișor amintindu-și profesorii înfuriați de jocul lui stupid, la care se deda ori de câte ori se plictisea de repetarea la nesfârșit a explicațiilor legate de forțele de producție și relațiile de producție, de supremația orânduirii socialiste, de atotputernicul model sovietic. La câteva minute după ce era dat afară, apărea imediat și ea, ca să-i țină de urât pe coridoarele ca de cazarmă ale școlii. Făcea o poznă, răspundea neîntrebată, râdea aiurea – inventa urgent o năzbâtie care însemna părăsirea clasei în țipetele profesorilor și scăderea notei la purtare. Dar nu le păsa. Se duceau în spatele scenei ridicate în hol și se hlizeau de stratagemele lor deșucheate în trasul chiulului.

Următoarea ei întrebare îl readuse cu picioarele pe pământ.

– Cum ai nimerit în povestea asta?

– E o poveste lungă. Am să ți-o spun, poate, odată. Dar tu?

– E o poveste la fel de lungă. Și eu am să ți-o spun altă dată.

Amândoi își dădură seama că n-or să scoată niciodată vreo vorbă despre asta. Conserva gingașă avea să rămână pe policioară. Nimeni n-avea interes s-o deschidă. Va rămâne pecetluită cu șapte zăvoare.

– De ce o faci? Din spirit de aventură? Pentru bani? Din patriotism?

– Nu, zise el privind-o înghețat, cu ochii lui albaștri. „Îi asemuiau cu două lacuri de munte, curate și limpezi, ale căror adâncimi nu le zărești totuși nicicând“ – își aminti ea dintr-odată – „îl iubeam îngrozitor de mult, dacă făceam comparații de astea dulcege, de fetișcană romanțioasă“.

– Nu, repetă el. Din ură.

Femeia îl pironi cu o privire perplexă, nemaiîndrăznind să întrebe nimic.

Capriciosul fir al memoriei se rupsese dintr-odată.

Dar și după ani, Ella se dovedea mai lucidă, iar el în continuare un „visător cu blonde plete“, cum îl alinta odinioară din pricina pasiunii lui pentru Don Quijote – „personajul ăsta e pavăza mea“.

– Să nu ne lăsăm copleșiți de amintiri. Să nu ne cufundăm prea mult în trecut, ca niște pescuitori de perle într-o apă unde, dacă stau în adâncuri la nesfârșit, riscă să nu-și mai scoată la suprafață prețioasa captură. Să nu uităm ce treabă avem de făcut; mâine te vezi cu omul vostru.

Claudiu o privi surprins. După întâlnirea neașteptată urma încă o veste care îl lua pe nepregătite și-i dădea planurile peste cap. Îi era din ce în ce mai puțin limpede cum se vor desfășura lucrurile.

– Nu înțeleg. De ce mâine? Era vorba de azi.

– Mâine. Nu mă întreba de ce. De fapt, știu. Aici se vor întâlni probabil câțiva șefi de state la o conferință legată de pacea în Orientul Mijlociu. Serviciile secrete vor să facă o evaluare a condițiilor oferite de zona asta. Evaluarea se încheie azi. E o prea mare fojgăială de agenți. Ar fi bine să nu ne călcăm pe picioare. Să-i lăsăm să plece. Pentru noi azi e relaș. Putem sta la taifas, ne putem plimba, sau ne putem duce la plajă. Sau, fiecare își poate face un alt program. Depinde numai și numai de tine.

Eu una aş vrea să avem un program comun.

Bărbatul păru să accepte explicația. Dar în sinea lui nu credea că ăsta-i motivul. Ca să nu-și arate îndoiala pe care o purta în suflet începu să comenteze informația aflată.

– Au ales un loc frumos. Nu degeaba Sharm El Sheikh e „Orașul Păcii“. Nu știu cât e de sigur. Deși e ușor de securizat.

„Mai bine am vorbi despre vreme, dacă tot nu găsim un subiect de discuție interesant pentru amândoi“, gândi el în ciudat. „Măcar nu ne-am mai preface.“

– Pentru președinții celor șapte state care se vor întâlni aici nici un loc de pe Pământ nu poate fi sigur.

– Asta cam așa e. Oriunde poate să apară un grup de teroriști care să-i secere. Ce părere ai? Îi paște vreun pericol?

– Serviciile noastre n-au remarcat nici o activitate suspectă. Dar deja ți-am spus prea multe.

– Ceea ce nu înseamnă nimic. Pot fi pretutindeni și foarte bine ascunși.

– De aceea nici nu s-a fixat cu certitudine locul. Poate fi Sharm el Sheikh, dar foarte bine poate fi un alt loc, la capătul celălalt al lumii. În ultima clipă se va decide. Dar asta nu ne privește pe noi.

– Ai dreptate. Suntem aici pentru altceva.

Fără să vrea, lui îi trecură prin minte armatele de funcționari, de spioni, de servicii de pază și de protecție care trebuiau să asigure desfășurarea conferinței în condiții de maximă securitate. Un angrenaj uriaș pus în mișcare numai cu ajutorul unor imense sume de bani. Bani care contribuabili care habar n-aveau pe ce se duc impozitele plătite în fiecare an. Uite, și pentru asta se duc.

Ella privi ca și el culmile din zare, străzile stațiunii, luciul apei. Claudiu ar fi dat orice ca să afle la ce se gândește în vreme ce examinează locurile cu atenția unui expert exigent, deloc cordial cu ceea ce vede. Întrebarea ei îl luă prin surprindere.

– Egiptenii știu de tine?

– Acoperire totală. Sunt un simplu gazetar venit aici ca să caște gura, să se prăjească la soare și să înoate, dar să și scrie un reportaj. În definitiv, e un loc mirific, merită un pic de publicitate. Dar tu?

– Istoric de artă. Interesată de niște vestigii fabuloase pe care le-a cercetat de zeci de ori, și care își permite câteva zile de răgaz ca să mai capete puțin bronz.

Apoi, după o clipă de tăcere, tot Ella vorbi prima.

– Este extraordinar cum serviciile noastre conlucrează după ce ani la rândul s-au dușmănit de moarte.

– Într-adevăr, extraordinar, îi răspuse Claudiu. Iar în gând: „Albul se face negru, negrul devine alb, totul e un talmeș-balmeș pe care doar proștii vor să-l priceapă. Nimic nou sub soare. Ca în schițele lui Escher: mâna stângă desenează mâna dreaptă care desenează mâna stângă, oamenii urcă niște trepte care îi duc tot la parterul de unde au pornit, o spirală se desfășoară și crezi că dacă îi

urmezi traseul ajungi cine știe unde, dar de fapt te regăsești la sfârșit în punctul inițial... Sau, cum ar zice Predeleanu: «Bătrâne, mizeria umană n-are limite. Nici nu-ți trece prin cap de ce sunt oamenii în stare să facă în materie de mârșăvii. Sunt ineputabili!» Și cine poate ști că n-au mai conlucrat și mai înainte?»

O surprinse mângâind tandru pledul pe care stătea, urmărind cu degetul cordelele viu colorate.

– E foarte interesant cum motivele astea au migrat și la alte popoare. Au dreptate cei care zic că suntem într-o oală comună. Și nu de azi, de ieri.

– Într-o „oală sub presiune“ comună, mormăi el.

Îl privi printre gene, aproape alintându-se – aducea mult cu cea care fusese odinioară.

– Ești cumva un adversar al globalizării?

– Sunt lucruri și mai bune pe lumea asta. Dar ce-ai zice să plecăm? Ne-așteaptă vestigii, ne-așteaptă articole... Ce părere ai?

Ea încuviință din cap. În ciuda vârstei – avea doar cu șase luni mai puțin decât el – păstra aerul de șăgălnicie al fetei de pe vremuri. Claudiu simți o strângere de inimă la gândul că alții o văzuseră râzând mai mult decât o văzuse el, că alții îi ascultaseră vorbele rostite întotdeauna în grabă, ca și cum s-ar fi temut să nu uite ceva, că alții o strânseseră în brațe mai mult decât el și se bucuraseră de frumusețea ei. „Fusese oare cu adevărat frumoasă? Nu i se păruse numai? Nu o văzuse cumva printr-un ochian care deforma? Nu fusese doar o plăsmuire? Unii din școală considerau că are o figură antipatică. Altele erau fetele după care colegii lui se țineau scai. Și ce rău îmi mai părea, vai!, ce mai sufeream din pricina asta! Și dacă și eu n-am fost decât o plăsmuire a minții ei? Două umbre tremurătoare în peștera lui Platon. Amestecate printre alte umbre.“

– Îți dau voie chiar să și plătești.

Chelnerul se prezentă cu aceeași lentoare în mișcări și nici măcar bacșișul generos nu reuși să-l scoată din amorțeală. Luă pe o tavă ceștile și paharele goale cu o înfățișare de somnambul.

– De-abia după opt seara încep ăștia să funcționeze, remarcă el fără nici o urmă de dispreț în glas.

– Sunt tufliți de căldură. Parcă noi cum suntem?

Coborâra alene treptele până în stradă. La nivelul asfaltului aerul era și mai încins. Simțiră imediat nevoia să se adăpostească puțin de arșiță intrând în bazarul de la poalele colinei. Desigur, nu avea grandioarea și opulența lui Khan-El-Khalili din Cairo, acel labirint cu miresme ațâțătoare, adăpostul a sute de magazine, ateliere, depozite, cutreierate din zori până noaptea târziu de mii de turiști vorbind toate limbile Pământului. Era mult mai modest, dar plin cu nimicurile pe care oricine simte nevoia să le achiziționeze pentru propria lui plăcere sau pentru bucuria de a le dăruia celor de-acasă. Într-un loc se înălțau stive de papirusuri care reprezentau zeitățile Egiptului antic – Amon-Ra, Isis, Osiris, Sehmet, Anubis, Horus –, sau scene din viața de agricultori, pescari, vânători a vechilor

locuitori ai Egiptului, sau faraoni ca Ramses, Tutankhamon, Keops, Kefren, sau pe regine ca Nefertari, Cleopatra, Nefertiti – belșugul de regine Nefertiti întrecea orice așteptări! –, sau scribi caligrafiind celebrele hieroglife. Aceleași personaje se zăreau sculptate în lemn sau piatră ori confecționate din metal. Ella le știa mai bine ca el și le rostea numele încântată. „Am lângă mine un expert“, gândi el cu o ironie pe care nu și-o putea explica. Mai erau multe piramide de diverse dimensiuni, scarabei, sfincși, imitații la scară redusă ale unor sarcofage cu mumii, cartușe care povesteau în imagini legende. Unul dintre ele reprezenta un faraon cu un arc în mâini într-un car tras de un bidiviu năvălaș. Execuția era impecabilă, numai calul avea niște inexplicabile trăsături mucalite. Păreai să fi poposit într-o oază neliniștitoare care te îmbia totuși s-o cunoști prin emblemele ei esențiale, etalate fără sfială, propuse fără frică spre descifrare, dar care, paradoxal, o făceau și mai enigmatică. De altfel, chiar și proprietarilor acestor comori, dintre care unii leneveau pe câte un *buf* cu o ceașcă de ceai în mână, privind în gol, ceea ce posedau nu le spunea mare lucru. Legătura cu locuitorii de odinioară ai pământurilor de aici fusese retezată. Ritualul existenței fusese schimbat. Idolii, suveranii, vasele din sticlă, din aramă, din ceramică, ulcioarele frumos colorate erau creațiile unor oameni din alte timpuri, cei de astăzi doar copiindu-le, multiplicându-le și transformându-le, ca și pe mormanele de țesături, scoici, șiraguri de mărgelă, șaluri, centuri, brățări ieftine sau mai scumpe, cu incrustări sofisticate, coliere, cercei, narghilele, rogojini, suporturi pentru pahare împletite din spice de grâu, opaițe, ceainice, ibrice, lanțuri de aur, din argint într-o inepuizabilă sursă de câștig. Era ca un dar al celor vechi pentru urmașii lor, aflați într-o postură incomparabilă cu aceea de altădată, într-o decădere cu atât mai dureroasă pentru ei cu cât orice încercare de a mai cunoaște măreția de odinioară era încă sortită eșecului. Din obiecte de cult sau de uz cotidian, cele mai multe căpătaseră o funcție pur decorativă. Zeii care guvernaseră odinioară acest teritoriu se retrăseseră în lăcașurile lor, scârbiți probabil de nimicnicia oamenilor, și nu mai doreau să intervină în dirijarea destinului cu o mână proteguitoare.

Curios era că nici unul dintre negustori nu li se repezea în cale, nu-i trăgea de mânecă pentru a-și lauda mărfurile, pentru a propune prețuri de la care să se înceapă tocmeala. Doar îi țineau sub observație apatici. Niște străini care aveau în spate un trecut amărât, reprezentanți ai unei civilizații opulente, dar incapabile să ridice construcții pentru eternitate.

– Sunt tufliți de căldură, zise Ella din nou, și de-abia acum el își dădu seama că vorbele ei căpătaseră un accent străin, de parcă le rostea la un aparat care deforma sunetele, și constatarea asta îl săgetă dureros, ca și cum le-ar fi marcat și mai riguros înstrăinarea – altădată se minuna de glasul ei și nu se mai sătura ascultând-o.

Femeia însă îi ghici gândurile și îi zâmbi:

– Îți dai seama, n-am mai vorbit decât rareori românește. E culmea, am uitat unele cuvinte de largă circulație și în schimb mi-au rămas în memorie unele care nu sunt din limbajul curent. Cum e

acest „tuflit“. Dă-mi voie să-ți cumpăr ceva, o brățară, de pildă, pe care te rog s-o porți măcar pentru câteva ore. Nu ți-am făcut niciodată un cadou.

Îi alese o brățară – de fapt, un șirag din mărgelile de culoare azurie – pe care i-o puse la mâna dreaptă, după ce mai întâi îi cercetase cu luare-aminte încheietura. Imediat i-o scoase și o puse la loc pe stelajul de unde o luase.

– Nu-ți stă bine.

Apoi, ca și odinioară, când îi veneau idei pe neașteptate, îl trase într-un ungher unde se vindeau *gălăbii*, cămășile lungi pe care le poartă arabii.

– Vreau să-ți cumpăr un cămeșoi de ăsta.

Claudiu se uită siderat la ea.

– Ella! Ce ți-a venit?

Dar ea bătu din nou fericită din palme.

– Hai să vedem cum îți stă.

Ca și altădată, se supuse capriciului ei. Egipteanul cu o față mâncată de vreme precum cea a Sfinxului trebui să caute îndelung o *gălăbie* pe măsură care să i se potrivească bărbatului înalt.

– Sunt un caraghios, zise Claudiu uitându-se într-o oglindă pătată de muște, rezemată de un stand cu fleacuri.

– De ce? Îți stă foarte bine complet în alb. Iar ornamentele de la guler sunt minunate. Să dormi în cămeșoiul ăsta și să mă visezi pe mine. Glumesc. Cu siguranță, ai pe cine să visezi. Dar stai! Îți iau și un turban.

Până s-apuce să protesteze, Ella scoase din portofel un teanc de lire egiptene și i le întinse vânzătorului care asistase placid la întreaga scenă.

– L-ai jignit! Trebuia să te tocmești.

– N-avea nici un chef. Dar ar fi fost un spectacol de doi lei. Când se tocmesc doi arabi e pasionant. Vin, pleacă, trag unul de altul, stau la un ceai, mai fumează o narghilea, ca niște buni prieteni, apoi se răstesc din nou unul la altul de zici că se încaieră, se potolesc ca prin farmec, mai lasă unul, mai dă altul și până la urmă cad la preț.

Claudiu asistase fascinat la o astfel de reprezentație – durase o oră. Nici acum nu era sigur dacă totul nu fusese o cacealma trasă curioșilor de pe margini, care cumpăraseră după aceea în draci cele mai aiuritoare nimicuri, fiecare descoperindu-și subit calități de negociator.

– Eu ce să-ți dăruiesc?

– Tu mi-ai dăruit ce nu mi-a dăruit nimeni: clipele cele mai frumoase din viață, la care m-am gândit de mii și mii de ori, atunci când îmi era bine și atunci când îmi era rău. Nimeni în afară de tine nu mi-a făcut cadou clipe de viață mai minunate.

Rostise cuvintele teatral, ca o cabotină, cu un aer ușor prețios, dar Claudiu n-ar fi băgat mâna-n

foc că Ella nu alesese dinadins tonul acesta ca să-și mascheze emoția.

Teșiseră din bazar și rămăseseră pironiți pe trotuar, neștiind ce să facă, încotro să se-ndrepte. Arșița era în toi. Nici la umbră nu era chip să stai.

– Unde te-ai cazat?, o întrebă el.

– La *Jolie Ville*.

– Extraordinar! Întâmplător, și eu tot acolo.

Era greu de crezut într-o simplă întâmplare. Dar n-avea rost nici un comentariu.

– Cred c-ar fi bine să ne refugiem în camerele noastre. Și pe mine m-a tuflit căldura.

Luară un taxi – șoferul nu părea prea entuziasmat să-și părăsească partida de table. Se așezară amândoi pe bancheta din spate, la distanță unul de altul, ca niște necunoscuți pe care soarta îi adusese în situația să circule împreună într-o mașină din care vor coborî și nu se vor mai întâlni niciodată, așa că n-avea nici un rost să lege vreo conversație pentru ca să se știe mai bine. De-abia în tăcerea care se lăsase între ei – „deșertul nu e un loc pentru cei cărora le place să trăncănească“ –, îi spusese odată cineva, Claudiu își îngădui să se gândească la ce trebuia să facă la terminarea misiunii. „Trebuie neapărat să omori persoana cu care te întâlnești. Fă în așa fel încât să nu cadă bănuiala asupra ta și, implicit, asupra noastră. Dar ce? Te învăț eu pe tine? Sunt sigur c-ai să te descurci.“ Chiar dacă rabla de taxi nu avea aer condiționat, Claudiu simți că-i trec ace de gheață pe șira spinării. Se închipui dintr-odată în postura tipului de pe *Discovery* care caută mine pe o plajă. Un pas greșit, o defecțiune a aparatului și o explozie îl aruncă în aer. „Mare cutră mai e și viața asta! Cum naiba s-o omor pe femeia pe care în adolescență am iubit-o cum n-am mai iubit pe nimeni după aceea? De fapt, n-am mai iubit pe nimeni.“ Nu-i păsa deloc de motivul pe care îl aveau șefii lui ca să-i ceară o astfel de grozăvie. „Oare am să fac așa ceva? Probabil că da. Mai mult ca sigur că da. Cum spunea Predeleanu? «Sistemul e murdar, bătrâne, și mai tare decât noi. Suntem cele mai abjecte ființe. Profităm de credulitatea unuia și-a altuia și-i tragem de limbă. Ce aflăm spunem mai departe. Chipurile culegem informații pentru scumpa noastră patrie. Aiurea! O facem din spirit de aventură, pentru treizeci de arginți, din beția puterii, din plăcerea de a-i manevra pe oameni. Din eroism? Păcatele mele! Ce mai e și cu eroismul ăsta? Istoria e scrisă de câștigători și e plină de eroi care dacă n-ar fi fost în tabăra victorioasă ar fi fost huliți până la sfârșitul veacurilor. Suntem murdari, bătrâne! Oricât ne-am spăla nu se duce murdăria de pe noi. E înăuntrul nostru, unde n-o mai curăță nimeni. Nu lucrăm nici măcar pentru glorie. Numai dracu știe de noi. Suntem niște unelte anonime ale diavolului.»“ De-abia în ultimii ani începuse Predeleanu să vorbească așa, la băutele lor care se succedau tot mai des când nu se aflau fiecare în altă parte a lumii. Mai înainte îi dădea zor cu dușmanii poporului, cu datoria de a apăra patria socialistă. Nici atunci însă nu știai dacă vorbea serios sau în zeflema, dacă era convins de ce spune sau era o circărie de-a lui. Schimbare complet placa după '89, era mai slobod la gură, uneori de-a dreptul spurcat în exprimare, nu mai reușea să se controleze ca altădată, arăta istovit și scârbit, ceva nu-i

mergea prea bine, poate se sâstisise și el de câte minciuni îndrugase sau fusese constrâns să înghită.

– Ce ai?, îl întrebă Ella. Nu te simți în apele tale?

– Numai oboseala e de vină. Și arșița. Mă mir că nu-mi pocnesc vinele de căldura asta. Deabia aștept s-ajung la hotel și să trag un pui de somn la răcoare.

– Și eu sunt frântă. Am avut o săptămână de coșmar.

Taxiul opri în fața impunătorului hotel în formă de potcoavă, în spatele unei mașini albe și lungi, ca o râmă grețoasă. Claudiu plăti și intrară în holul uriaș unde era loc și pentru o paradă militară. Se zgribuliră de frig din pricina aparatelor de aer condiționat care funcționau la maximum – din pricina lor Claudiu deseori răcise cobză în țările calde.

– Două ore de somn îți ajung?, îl întrebă Ella. Te întreb asta în eventualitatea că vrei să avem un program comun.

– La șase ne vedem în hol. Îți vând un pont: atunci se organizează pentru turiștii hotelului o vizită la Centrul de conferințe. Ar fi o bună ocazie ca să aruncăm și noi un ochi acolo unde se întâlnesc ștabii preocupați să ne facă viața mai bună.

– Mulțumesc pentru informație, îi răspunse Ella, deși o știa de dimineață.

Ea își avea apartamentul în aripa dreaptă, iar el în cea stângă, așa că urcară la etaj fiecare pe o altă scară. „Încă un semn că mergem pe drumuri diferite“, gândi el cu o vagă amărăciune.

* * *

Centrul de conferințe se afla la o distanță de cinci kilometri de aeroport și doar doi kilometri îl despărteau de hotelul *Jolie Ville*. Cea mai impresionantă era sala de conferințe *Jolie Sharm*. Avea o suprafață de patru sute metri pătrați și putea primi până la cinci sute de persoane. O lumină plăcută venea din tavanul care atingea în punctul său maxim șase metri. Mesele puteau fi dispuse în careu, în hexagon, în formă de U sau de dreptunghi, după necesitățile cerute de evenimente. Fiecare masă era prevăzută cu microfon și se putea oferi traducere simultană din mai multe limbi la cască. Mai erau alte câteva încăperi de dimensiuni mai mici – *Jolie Sinai*, *Jolie Tabá*, cea mai mică dintre ele, *Dahab*, având o capacitate de douăzeci de persoane. Pe jos era așternut un covor imens și lucrat cu multă îngrijire, iar fotoliile îmbrăcate în piele erau deosebit de comode. Totul fusese gândit în perspectiva secolului XXI de către un prosper om de afaceri egiptean care transformase o așezare sărmană de pescari într-un decor din *O mie și una de nopți*. Nu se aștepta la câștiguri fabuloase de la început – potrivit planurilor sale investiția urma să devină rentabilă abia după douăzeci și cinci de ani. Dar deja i se dusese vestea. Pe aici trecuseră Bill Clinton, Bush senior, și alți șefi de state, aici se organizaseră seminarii internaționale importante, se purtaseră tratative secrete, se încheiaseră tranzacții de milioane de dolari. Centrul de conferințe făcea parte dintr-un complex amplu – perla coroanei era hotelul de cinci stele cu trei sute de camere – dintre care optsprezece apartamente executive, două apartamente prezidențiale, toate prevăzute cu aer condiționat, cu telefoane directe, cu televiziune prin